

(Please scroll down for english version of text)

Beyaz Gotik)

Ali Şimşek

26 Ekim 2015

Monophobia gözü kapalı bir kendinden eminliğin heykelleri... Vahşilikle, doğanın, anima'nın, beyazı dost edinmiş bir gotiğin öz güveni... İhtiyacımız olan bir cüret!

Elhamra Pasajı'nın merdivenlerini çıkmak benim için hep önemli olmuştur. Sanat dünyasına adım attığım basamaklardı. 2006 yılında Karşı Sanat'ın sergi ve seminerleri için adımlardım yükselttileri. İnsiyatiflerin dinamizmiyle müthiş dönemlerdi. Onlarca oturuma ve tartışmaya şahit olmuştum bina. Sonra Karşı Sanat oradan taşınınca benim de yolum düşmedi. Ama her önünden geçişte bu binaya ve girişindeki yeni dönüşümlere hüznle bakmayı bırakmadım. Yıllardan sonra şimdi tekrar adımlıyorum tanıdık merdivenleri. Yeni olmasına rağmen önemli sergiler üreten Gaia Galeri var artık binada. Bu ay Hande Şekerciler'in "Monophobia" sergisi için tekrar adımladım tanıdık basamakları. Hande'nin işlerini yıllar önce gördüğümde manga estetiğine ve günümüz çizgiroman anlayışına yakınlıklar bulmuştum. Bir tarafla seksi pin-up figürler ve parlak magazin sayfalarını düşündürmüştü bana.

Kıvrak, hareketli ve "boom" efekti verecekmiş gibi sinemaya yakın da gelmişlerdi. Tabii bunlar benim ilk izlenimlerimdi. Ama her şeyden önce 1990 sonrası kültüre ait yeni gotik duyarlılıklarda keşfetmiştim inceden... "Monophobia" sergisini dolaşırken bu gotik duyarlılığın yeni bir evreye girdiğini gördüm. Tam tersi "süt beyazı" bir malzemedен üretilen bir gotik bu. Gotik bir duyarlılık için gereken alaca-karanlık ve tedirginlik, tekinsizlik (unheimlich) bizzat karşıtı beyaz'da südur edince daha başka bir güç oluşturuyor.

Monophobia serisindeki heykeller, büstler, başlar ve delici bakışlar bu "ilkel" beyazın, modern-vahşi'nin, şamanistik sinyallerin izini sürüyor. Önce mermere, sonra alçıya yerleşen uygar pürüzsüzlük ve saflık, tam da bastırıldığı çokluk'u ve semavi dinlerin soyut bir gösteren'e indirgediği melez gövde-oluşu yerleştiriyor siyah mekana. Hande epoksi ve akriliğin potansiyellerini uygarlığın pürüzsüz mermer ve rokoko alçı duyarlılığı ile yüzleştiriyor. Semavi "tek tanrı'nın soyutluğunun ötesinde bir zenginliği muştulaşan Şamanistik, cehennem korkusunun ve cennet "ödül"ünün çok ötesinde bir kosmos ve iyimserliği gösteriyor.

Hande'nin beyazından süzülen bakış, hayvan-oluş, boynuz, arkada kalan ve günümüzde örtük olarak yaşayan vahşiliği de okumaya çalışıyor kendince. Mermer ve alçı gibi

yontulamayan, süt beyazında ve przszlğnde bir "kanlı" imparatorluk kuramayan, rtlemeyen bir kıpırdama (anima) bu... Hep canlı Kıpırtı! Huzurlu ve kendinden emin, i sıkıntısından uzak bir gözü kapalılık var heykellerde. İsa'nın pathos'u ya da kendini fedasından uzak bir huzur. Rönesans heykellerinden günümüz hi-fi kulaklıklarına uzanan "hipster" bir huzura belki... Yorumlayana göre değişir! Monophia gözü kapalı bir eminliğin heykelleri... Vahşilikle, doğanın, anima'nın, beyazı dost edinmiş bir gotiğin öz güveni... İhtiyacımız olan bir cüret! Beyaz bir "yeniden başlangıç"-Tabula Rasa değil. Bakire (virgin) bir ahlakın bıktırıcı vaazları da değil... Ne peki? Tam da ihtiyacımız olan, Semavi ceberrutluğa başkaldıran, Arzu'yu düstur eden bir barışma ağrısı... İçimizdeki şaman'a dönme isteği...

Zemin ve mekandaki Siyah ve Karanlık ile uyumlu bir süt beyaz... Lekeyi çağıran bir masumiyet.

Beyaz'dan fışkıran alaca karanlık.

Dost tekinsizlik!

Hande şekerciler'in heykelleri için 7 Kasım'a kadar vaktiniz var.

Beyaz'ı tekrar düřünmek için.

White Gothic

Ali Şimşek

26 October 2015

Monophobia are the sculpts of an eyes-closed self- certainty. The self-confidence of nature, anima and a gothic interiorised the white with wildness. All we need is a courage!

Climbing up the stairs of Elhamra passage is always important for me. They were the steps that I took into the Art World. I was stepping up for the exhibition and seminars of Karşı Sanat in 2006. With the dynamism of the initiatives, it was a great era. The building witnessed tens of sessions and discussions. When Karşı Sanat moved from there later, I didn't come by there. Still, I kept looking dolefully to this building and new conversions at its gate everytime I pass by. After years, I'm stepping up these familiar stairs now again. Gaia Gallery is this building now, producing important exhibitions despite of being a new one. This month, I stepped up these familiar stairs for Hande Şekerciler's "Monophobia" exhibiton. When I saw Hande's works years ago, I found some similarities to manga esthetics and modern-day comics understanding. They made me think sexy pin-up figures and shiny magazine pages.

They were also similar to lithe, dynamic and a 'boom' effect like a cinema. These were the first impressions of me of course. Above all, I also discovered new gothic sensitivity belongs to after 1990s culture slightly. While I was walking around "Monophobia" exhibition, I noticed that the new gothic sensitivity is in a new era now. This is an exact opposite gothic made from 'milk white' material. It creates another kind of power when the dusk and uneasiness required for gothic sensitivity are emerged in the contrast white.

The statues,busts, heads and penetrating looks in the series of Monophobia are tracing this 'primitive' white, the shamanistic signals of modern-wild. The civil slickness and purity settled in first marble, then plaster are placing the supressing mass and the hybrid body-presence that the abrahamic religions reduced as an abstract exhibiter to a black space. Hande is confronting the potentials of epoxy and acrylic with the sensibility of the civilisation's smooth marble and rococo plaster. Ethereal shows the unveiled richness of Shamanistic beyond the abstractness of monotheism, a cosmos and optimism beyond the fear of hell and the 'prize' of the heaven.

The glance gliding away from Hande's white is trying to read the animal-presence,

horn, the wildness behindhand and living as latent nowadays in its own way. This is the wriggle that cannot be sculpted such as marble and plaster, cannot establish a bloody empire on milk white and smoothness and cannot be covered... And always vivid wriggle! There is peaceful and self-confident blindness far from tediousness in the sculptures. Peace far from Jesus's Pathos or self-immolation. From the renaissance sculptures to the hi-fi earphones 'hipster' kind of peace maybe. It changes according to the commenters. Monophobia are the sculptures of an eyes-closed self-certainty. The self-confidence of nature, anima and a gothic interiorised the white with wildness. All we need is a courage! White is 'resumption'- not Tabula Rasa. Also not the boring preaches of a virgin culture. Then what? Just the thing we need, an eirenicon that accepts the desire as principle, rebelling to the ethereal mercilessness. The desire of going back on the Shaman inside of us.

A milk white consonant with Black and White on the floor and the place. An innocence calls the stain.

Dusk squirts from the White.

Friendly uncanny.

You have time until 7th of November for the sculptures of Hande Şekerciler.

To think about White again.